

ת"פ (באר שבע) 265-04-22 - מדינת ישראל נ' רמי אלטלקאת - בעצמו

ת"פ (באר-שבע) 265-04-22 - מדינת ישראל נ' רמי אלטלקאת - בעצמו ואח'שולם באר-שבע
ת"פ (באר-שבע) 265-04-22
מדינת ישראל

נגד

1. רמי אלטלקאת - בעצמו
2. באסל אלטלקאת - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד נסאר מוסטפא
בית משפט השלום בבאר-שבע
[18.12.2024]

כבוד השופט, סגן הנשיא אבישי כהן
גזר דין
רקע

הנאשמים הורשעו בהתאם להודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של חבלה על ידי שניים או יותר לפי סעיף 334 ו-335(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). כתב האישום העיקרי (265-04-22)

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, כ 7 חודשים טרם האירוע נשוא כתב האישום, התגלע ויכוח בין המתלונן - פהר אבו עראר לבין הנאשמים ופאדי אבו עראר.

בתאריך 14.03.22 בסמוך לשעה 19:30 בעת שהמתלונן שהה בתחנת דלק בערערה נכנסו הנאשמים ופאדי לתחנת הדלק כשהם רעולי פנים והחלו להכות המתלונן באמצעות אלה ומוט ברזל שהביאו איתם, בראשו. בהמשך, בעודו שרוע על הקרקע חתך נאשם 1 את המתלונן ברגלו באמצעות חפץ חד. במעשיהם חבלו הנאשמים בצוואת המתלונן וגרמו לו לחתכים בראשו, בירכו השמאלית, בחבלה בידו והוא נזקק לטיפול רפואי.

בדיון ביום 14.06.23 בפני כב' השופט סולקין הציגו הצדדים הסדר דיוני, לפיו הנאשמים הודו והורשעו בכתב האישום המתוקן, ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש. לבקשת ההגנה נשלחו הנאשמים לקבלת תסקיר שירות המבחן. בדיון ביום 23.09.24 טרם שמיעת הטיעונים לעונש, עתר נאשם 2 לצרף תיק נוסף בעניינו, נאשם 2 הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של סיוע להפרעה לשוטר לפי סעיף 275 ו-31 לחוק העונשין. כתב אישום שצורף - מיוחס נאשם 2 בלבד (ת"פ 39391-01-22)

על - פי עובדות כתב האישום, בתאריך 15.11.20 באזור התעשייה בערערה נהג אדם ברכב בצורה נמהרת, בשל האמור סימן לו שוטר שנכח במקום לעצור אך הוא יצא מהרכב ונכנס לרכבו של נאשם 2 וניסה להימלט מהמקום באמצעותו. במעשיו סייע נאשם 2 לאחר להכשיל שוטר. תסקירי שירות המבחן

נאשם 1 - בתסקיר מיום 31.12.23, סקר שירות המבחן קורות חייו של נאשם 1, בן 26 רווק, תושב ערערה כאשר בשנים האחרונות התגורר באוקראינה לצורך לימודי רפואה, כעת סטודנט שנה שישית. הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית ומתפקדת, נעדר עבר פלילי.

בהתייחסו לעבירה המיוחס לו הודה במעשיו, ציין שהרקע לאירוע נשוא כתב האישום, סכסוך בין אחיו נאשם 2 לבין המתלונן, לטענתו המתלונן נקט באלימות כלפי אחיו והוא רצה להחזיר לו על הפגיעה בו, הנאשם טען שהציע לאחיו לפנות לגורמי אכיפת החוק אך לבסוף החליטו להגיע לתחנת הדלק ולהכות במתלונן, לדבריו במהלך הנסיעה החליטו להגיע רעולי פנים על מנת שלא יזהו, הנאשם מודה שהכה במתלונן באמצעות לום מספר פעמים. הוא ציין שלא התכוונו לפגוע בו קשות אלא רק להשיב לו על האלימות שנקט כלפי אחיו נאשם 2 וללמד אותו לקח. לאחר האירוע החל סכסוך בין המשפחות במהלכו ירו על ביתם ושני בני דודיו נפצעו, בהמשך נערכה סולחה בינם לבין המתלונן. המתלונן בשיחה עם שירות המבחן סיפר אודות האירוע, מסר שאינו חושש ואינו כועס או נוטר טינה ואינו מחפש נקמה ומבחינתו סלח לנאשמים, ציין שמדובר בבני משפחה רחוקים שלו, כיום יישרו ההדורים, עובדים יחדיו ומתנהלים כמשפחה.

שירות המבחן עמד על גורמי הסיכוי לשיקום וציין היעדר עבר פלילי, יכולותיו הגבוהות של הנאשם, ההתרשמות שבני משפחתו מהווים גורם תמיכה משמעותי חיובי ומציב גבולות, שאיפותיו של הנאשם לניהול אורח חיים נורמטיבי, שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ולקיחת האחריות. לצד זאת ציין שירות המבחן גורמי הסיכון, ההתרשמות שבמצבים של פגיעה בבני משפחתו עלול להגיב באופן אימפולסיבי ללא שיקול דעת וחשיבה מקדימה על השלכות המעשה. עוד ציין שהנאשם עסוק בחלקיו המתפקדים ובפגיעה שנגרמה לו כתוצאה ממעצרו. יחד עם זאת שירות המבחן שלל דפוסי התנהגות עבריינים או אלימים תוך שציין שהתנהלותו במסגרת תיק זה נבעה מתוך כעס ועלבון על הפגיעה במשפחתו וכי אין מדובר בהתנהגות המאפיינת את הנאשם. נוכח כל האמור, סבר שירות המבחן שהנאשם עלול להגיב בעתיד שוב באלימות בסיטואציות של פגיעה במשפחה, אך הסיכוי לכך נמוך.

שירות המבחן לא התרשם כי קיימת נזקקות טיפולית, תוך שציין כי הסיטואציה המתוארת בכתב האישום הינה חריגה עבורו ואינה תואמת התנהלותו של הנאשם, עצם ניהול ההליך הפלילי היוו עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. כמו כן בחן שירות המבחן ענישה וסבר שהטלת עונש מאסר בעבודת שירות עשויה לקטוע אורח חייו ולהוביל להפסקת לימודיו ותוכנתו לעתיד אשר הם חלק מהליכי השינוי והשיקום של הנאשם. אולם נוכח חומרת העבירה סבר שירות המבחן שיש להטיל צו של"צ אשר יהווה ענישה חינוכית ויקטין הסיכון להישנות ויהווה דרך לפיצוי הפגיעה בחברה. לגבי עצם ההרשעה סבר שירות המבחן שיש להימנע מהרשעה בדין נוכח רמת סיכון נמוכה להישנות וחריגות המקרה שאינו מאפיין אורחות חייו של הנאשם ונוכח הפגיעה העלולה להשליך על מקצועו כרופא.

נאשם 2 - בתסקיר מיום 16.01.24 סקר שירות המבחן קורות חייו של נאשם 2, בן 25 נשוי ללא ילדים, מתגורר בערערה, מזה כשנה עובד כעצמאי בתחום הבנייה ביחד עם אביו. גדל במשפחה נורמטיבית ומתפקדת מצוי בקשר קרוב עם בני משפחתו.

הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו נטל אחריות מלאה, ציין הרקע לאירוע נשוא כתב האישום סכסוך בינו לבין המתלונן כאשר אחיו נאשם 1 ובן דודו תכננו את התקיפה, כפי שצוין לעיל נערכה סולחה עם המתלונן. המתלונן מאשר זאת, כפי שצוין לעיל אינו נוטר טינה ואינו חושש מהנאשמים.

שירות המבחן ציין שהנאשם התקשה לגלות אמפתיה לקורבן. שלל נזקקות טיפולית שכן לתפיסתו אינו אלים. לדבריו האירוע אינו תואם אורחות חייו והינו חריג להתנהלותו. הנאשם הביע רצון להמשיך בחייו. שירות המבחן בשקלול גורמי הסיכוי והסיכון ציין שהנאשם נמנע מלבחון לעומק הבעייתיות בהתנהלותו לצד זאת ציין היעדר עבר פלילי העובדה שניהל אורח חיים תקין ונורמטיבי המחיר האישי שגובה ממנו עצם קיומו של ההליך ומהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות ובסופו ציין הנאשם שהנאשם בעל סיכוי נמוך להישנות עבירות בתחום האלימות. שירות המבחן לא המליץ על רקע האמור על הטלת צו של"צ כענישה חינוכית- שיקומית וכן הטלת מאסר מותנה. שירות ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה הגיש סרטון האירוע, תמונת החבלה ותעודה רפואית וכן דו"ח צפייה (ת/2, ת/3 ו ת/4 וכן טיעונים בכתב (ת/5).

המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירה, הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם תוך שציינה כי מדובר באירוע אלימות קשה וחמור שבוצע בשעת ערב בטבורה של עיר, הנאשמים נקטו באלימות קשה כלפי המתלונן וגרמו לו לחבלות ורק בדרך נס הסתיים האירוע ללא פגיעה בנפש. עוד ציינה המאשימה כי מדובר באירוע שבוצע בצוותא ותוכנן בקפידה תוך שהנאשמים הצטיידו בטרם עת במוטות ועטו מסכות על פניהם. המאשימה עמדה על החשיבות בהטלת ענישה מחמירה במקרה זה והרתעת הרבים בייחוד במחוז דרום בו מקרי האלימות החמורה רבים. נוכח האמור עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 20 ל- 36 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, תוך שהפנתה לפסיקה כתימוכין לעתירתה.

ב"כ המאשימה ציין כי מדובר בנאשמים נעדרי עבר פלילי, הודו במיוחס להם, הוא ציין הנאמר בתסקירי שירות המבחן אך סבר שהמלצות שירות המבחן בעניינם אינן תואמות חומרת העבירה המיוחס להם. בהתייחס להמלצת שירות המבחן לביטול הרשעתו של נאשם 1 ציין ב"כ המאשימה, שהימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל שתיעשה אך ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ושעניינו של נאשם 1 אינו נופל בגדר חריגים אלו (בעניין זה הפנה לרע"פ 8755/21). נוכח האמור ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמים עונש מאסר בפועל בשליש התחתון של המתחם לו עתרה לצד הטלת ענישה נלווית הכוללת מאסרים מותנים, קנס, התחייבות ופיצוי למתלונן. בנוגע לתיק שצורף הפנה לת"פ 28477-02-14 במסגרתו נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודת שירות לבין 9 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשמים הגיש מסמכים רפואיים הנוגעים למצבו הבריאותי של נאשם 2 (נ/1) בטיעונו התייחס בתחילה לרע"פ 8755/21 שאוזכר בטיעוני המאשימה ונוגע לסוגיית אי הרשעה, ראשית ציין שבעניין זה נדון הנאשם על עבירות אלימות במשפחה, הנאשם לא סיים לימודי הרפואה, וכי בעניינו הנתונים שונים.

ב"כ הנאשמים הדגיש שהאירוע הנדון אינו תואם התנהלותם, הגדירו כ"לא טבעי", הנאשמים נעדרי עבר פלילי שנקלעו לאירוע עם המתלונן קרוב משפחתם, הוא הדגיש שכיום היחסים ביניהם שבו לקדמותם, נערכה ביניהם סולחה במסגרתה שולמו פיצויים למתלונן, יש לקחת זאת בחשבון כחלק ממארג השיקולים. עוד ציין שהנאשמים שהו במעצר כ 3 חודשים לאחריהם שוחררו למעצר בית מלא במשך 6 חודשים. בהתייחס לנאשם 2, ציין שהתחתן לאחרונה, תיאר מצבו הרפואי המורכב אשר פוגם בדימוי העצמי, ולמרות זאת הנאשם מתפקד באופן מלא עובד לפרנסתו.

ב"כ הנאשמים, טען שהתסקירים הוכנו לאחר מספר רב של פגישות בשירות המבחן עם הנאשמים ועם המתלונן, המתאר יחסים תקינים עם הנאשמים ועל בסיס זאת המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"צ בנוגע לשני הנאשמים והימנעות מהרשעה לגבי נאשם 1. בעניין זה ציין שנאשם 1 סיים 6 שנות לימודי רפואה ועתיד להתחיל בהתמחות בקרוב, לטענתו עניינו נכנס תחת החריג המצדיק הימנעות מהרשעה, הנאשם טעה במעשיו, הביע חרטה, שירות המבחן מדגיש שהסיכוי להישנות עבירות נמוך בעניינו וכי עצם הותרת הרשעתו תמנע העסקתו כרופא. בית המשפט צריך לאזן בין הפגיעה בנאשם 1 לבין האינטרס הציבורי ולהעדיף במקרה זה את עניינו הפרטי של הנאשם. דיון והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה

הכלל הינו כי משהוכחה אשמתו של נאשם יורשע הוא בדיון ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן במיוחד, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה לבין חומרת העבירה שביצע, יוכל בית המשפט להורות על ביטול ההרשעה בהתאם לסמכותו המעוגנת בסעיף 192 א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (ראה: רע"פ 15353/20 דוקורקר נ' מדינת ישראל (15.3.2020); ע"פ 4318/20 מדינת ישראל נ' חסן (18.4.2021)).

רע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 299 (1997), נקבע ההלכה לפיה ביטול הרשעה או אי הרשעה, ניתן להחיל בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון, סוג העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; והשני, ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בסיכוי השיקום של הנאשם. התנאי השני, "פגיעה בסיכוי השיקום" פורש בפסיקה כ"פגיעה קשה וקונקרטי" שיש להוכיח על בסיס ראיות ברורות שתיגרם לנאשם כתוצאה ישירה מעצם ההרשעה (ראה: רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14); רע"פ 6429/18 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.18)). כפי שנקבע בפסיקה אין די בהוכחת נזק תאורטית לפגיעה עתידי אלא יש להצביע על נזק מוחשי וקשה שיפגע בסיכוי השיקום של הנאשם (ראה רע"פ 9118/12 פרג'ין נ' מדינת ישראל (1.1.13); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.06.14)).

בעניינו לגבי התנאי הראשון, ביחס לסוג העבירה בה הורשעו - הנאשמים חברו לאחר כדי להכות את המתלונן, במעשיהם פגעו הנאשמים בצוותא במתלונן וגרמו לו לחבלות, מקרה זה מחייב בהתייחס לאינטרס הציבורי הרשעה כחלק מהעברת מסר להוקעת מעשי אלימות, מטעם זה בלבד אין אני סבור כי המקרה נכנס בגדר החריג המצדיק ביטול הרשעה. נסיבות המעשה הכוללות חבירה ביחד של מספר אנשים, הצטיידות מוקדמת בכלי נשק קרים, הגעה לתחנת הדלק, מקום בו נוכחים אחרים, כניסה למקום כשהם רעולי פנים ונקיטת האלימות כלפי המתלונן - כל הנתונים דלעיל מביאים למסקנה כי אין זה מסוג המקרים המאפשר לוותר על הרשעה.

לא זו בלבד, גם אם היה נכנס עניינו של נאשם 1 בגדרו של התנאי הראשון, אין אני סבור שהוכח קיומו של נזק קונקרטי אשר יפגע בוודאות במהלך חייו של הנאשם, הנאשם סיים 6 שנות לימוד באוקראינה, והוא מתעתד להמשיך להתמחות בתחום הרפואה. לעניין זה יפים דברי כב' השופט ג' קרא רע"פ 5018/18 בזוגלו נ' מדינת ישראל (21.10.18), שהתייחסו לנאשם שהוא סטודנט לרפואה:

"[...] אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולת המבקש לשמש כרופא בעתיד, צדק בית משפט קמא בכך שהותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך (פסקה 8 לפסק הדין בערעור). הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים".

ובהקשר זה ראה גם הנאמר ברע"פ 5100/14 ד"ר מסארווה נ' מדינת ישראל (28.7.14) שם נדונה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע בעבירה של תקיפה סתם, בהמשך לערעור שהגישה המדינה על ההחלטה לביטול הרשעתו שהתקבלה בבית משפט השלום. בית המשפט העליון הותיר את ההרשעה על כנה, וקבע כי ההשלכה של הרשעת הנאשם על המשך עיסוקו כרופא תבחן על ידי ועדת המשמעת "אשר תעשה כחוכמתה".

אשר על כן, הגעתי לכלל מסקנה כי בענייננו לא מתקיימים התנאים המצטברים בהלכת כתב, ואין מקום להורות על ביטול הרשעת נאשם 1.

קביעת מתחם העונש ההולם ת"פ 265-04-22

כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשה בהתאם לעקרון ההלימה. לשם כך יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

אין צורך להכביר מילים על חומרתן של עבירות אלימות הפוגעות בערכים החברתיים המוגנים ובבסיסם הצורך להגן על שלמות הגוף, על תחושת הביטחון של הפרט ועל זכותו להלך במרחב הציבורי בחופשיות ובבטחה ללא חשש או פחד, שמא יפול קורבן לתקיפה ספונטנית או אלימה (ראה: רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.20);).

עוד עמדו בתי המשפט על הצורך בהעברת מסר המגנה התנהגות אלימות ולהטיל ענישה הולמת על מי שבוחר לפתור סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע יפים לעניינו הדברים שנאמרו ברע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.09):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד... לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי זו מצויה ברף הבינוני-גבוה, בהתחשב בכך שמדובר באירוע שקדם לו תכנון; בכך שהנאשמים פעלו בצוותא חדא יחד עם אחר; באופי התקיפה שכלל שימוש בחפצים שונים; בפוטנציאל הנזק החמור שעלול היה להיגרם; בחבלות שנגרמו למתלונן אשר הצריכו טיפול רפואי.

על החומרה שבפתרון סכסוכים באמצעי אלימות עמד בית-המשפט העליון, בין היתר, ברע"פ 1892/15 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (31.5.15):

"בית משפט זה עמד פעם אחר פעם על הצורך בהרתעתם של אלו המבקשים "לפתור סכסוכים" בדרך אלימה. נקבע כי עלינו להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרים בדרך האלימות, בין אם הם עושים שימוש במקל ובין אם הם עושים שימוש בסכין או בכלי משחית אחר." בהקשר לחומרת המעשה יש להזכיר שהמחוקק גילה דעתו להחמיר בעבירות מסוג זה בקבעו אותן כעבירות מסוג פשע שעונשן המרבי עומד על 6 שנות מאסר.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת באשר למיוחס לנאשמים בכתב האישום מלמדת על טווח ענישה רחב, בהתאם לסוגי העבירות המיוחסות, לרקע ולנסיבות ביצוע המעשים, ביצוע המעשים תוך שימוש בחפץ כלשהו: א. רע"פ 203/22, 271/22 יוסף כהן ואח' נ' מדינת ישראל (18.01.22) - נדון עניינם של שני מערערים, נעדרי עבר פלילי, אשר הורשעו לאחר ניהול הוכחות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים והסגת גבול בצוותא, בכך שהגיע המערער ובת זוגו לבית המתלונן אשר צילם חתונתם ולא מסר להם התוצרים שצילם. בשלב מאוחר יותר הגיעו נוספים לביתו של המתלונן בניהם המערער הנוסף ויחד תקפו את המתלונן והכל לעיני בתו הקטינה, גרמו לו לחבלות, בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 9 ל 20 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשמים 12 חודשי מאסר בפועל, ערעורם ובקשת רשות ערעור שהגישו נדחו, בית משפט העליון ציין שאין להתערב בענישה שנקבע ושעונשם הולם נסיבות ביצוע העבירה "מצריכה ענישה מוחשית ומרתיעה שיהא בה כדי לבטא את הפסול החברתי וההוקעה של מעשים אלו. על בתי המשפט לשלוח מסר מרתיע, לפיו העונש הראוי בגין עבירות אלימות הוא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח".

ב. רע"פ 1529/20 אל סייד נ'מדינת ישראל (15.03.20) - נדון עניינם של נאשם אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של איומים, פציעה כאשר העברין מזויין והחזקת סכין, בכך שהגיע לחנות בה שהה המתלונן על רקע חשדו שהאחרון נקט באלימות כלפי אחיו, הנאשם איים על המתלונן דקר אותו, המתלונן סטר לנאשם ודחף אותו הנאשם בתגובה דקר אותו ופצע אותו באזור המפשעה ובידו, בית משפט קבע מתחם ענישה הנע בין 10 ל 24 חודשי מאסר בפועל, הנאשם נעדר עבר פלילי נדון ל 11 חודשי מאסר בפועל, ערעור ובקשת ערעור שהגיש נדחו. ג. ע"פ 4330/12 אחמד דעאס ואח' נ' מדינת ישראל (05.11.12) - נדון עניינם של שני מערערים אשר הורשעו בהתאם להודאתם, מערער 1 הורשע בעבירה של חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות ומערער 2 הורשע בסיוע לעבירה זו, בכך שעל רקע חשדם שהמתלונן מטריד אחותו של המערער, קראו לו להיכנס לרכב בו ישבו, כאשר נכנס לרכב, החלו בנסיעה. המערערים חבטו במתלונן באגרופים במהלך הנסיעה ובהגיעם לשדה, הורידו אותו מהרכב תוך שהם מכים אותו וחובטים בו, בנוסף איימו עליו שמא יפנה למשטרה, כתוצאה ממעשיהם נגרמו למתלונן חבלות בכל חלקי גופו והוא נזקק לטיפול רפואי. המערערים צעירים נעדרי עבר פלילי נדונו לעונשים הבאים: מערער 1 נדון ל 10 חודשי מאסר בפועל ומערער 2 ל 7 חודשי מאסר בפועל שלא בעבודת שירות. בית משפט העליון קבע שהעונש שהוטל על הנאשמים אינו חורג מרמת הענישה הנהוגה והינו ראוי ומתחשב בנסיבותיהם האישיות כמו כן ציין בית המשפט את הדברים הבאים: "המסר שצריך לצאת מבית המשפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים".

ד. ת"פ (מחוזי - ב"ש) 58388-01-17 מדינת ישראל נ' זוהר אוריין (07.06.18) נדון עניינם של 2 נאשמים אשר הורשעו בהתאם להודאתם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק העונשין, בכך שבסיום משחק פוקר בינם לבין אחרים ביניהם המתלונן, ולאחר שהמתלונן האשימם בגניבת ז'טונים, תקפו את המתלונן במכות בעיטות ואגרופים כאשר נאשם 2 היכה בו באמצעות מקל. כתוצאה ממעשיהם נגרמו למתלונן חבלות של ממש. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודת שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל. הנאשמים בעלי עבר פלילי נדונו לעונשים הבאים: נאשם 1 נדון ל 9 חודשי מאסר בפועל שירות לאחר הפעלת מאסר מותנה ונאשם 2 ל 6 חודשי מאסר בפועל שירותו בעבודת שירות.

יש להדגיש כי הנסיבות בחלק מפסקי הדין שהוצגו הינן חמורות יותר ומדובר במעשי אלימות ברף גבוה יותר לרבות גרימת חבלות משמעותיות מאשר במקרה שבפני, ולכך אתן את הדעת בבואי לקבוע את מתחם הענישה במקרה זה. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. התכנון שקדם לביצוע העבירה; הנאשמים פעלו ביחד עם אחר לאחר תכנון והיערכות מוקדמת.

ב. חלקם של הנאשמים בביצוע העבירה; הנאשמים פעלו בצוותא חדא עם האחר, כך שכל אחד מהם אחראי ביחד ולחוד על המעשים ועל תוצאותיהם.

ג. הנזק שנגרם מביצוע העבירה; כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלונן חבלות - חתכים בראשו בירכו ובידו.

ד. הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירה; האירוע הינו תולדה של סכסוך בין הנאשם 2 למתלונן. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג), מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם הינו החל מ-9 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

נאשם 2 הורשע בנוסף בכתב אישום נוסף בעבירת סיוע להפרעה לשוטר. בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר הערכים החברתיים שנפגעו הם שמירה על תפקודם התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק, תוך הגנה על קיומם של סדרי חברה ומשטר תקינים וכן הגנה על שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי, כיבוד מערכת אכיפת החוק. מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה של הפרעה לשוטר נעה בין הטלת מאסר על תנאי, קנס, שירות לתועלת הציבור ואף הסתפקות בהארכתו של מאסר מותנה. (ראה ע"פ (י-ם) 8740/04 מדינת ישראל נ' בן גביר (28.11.04); ע"פ (י-ם) 28716-12-12 כהן נ' מדינת ישראל (24.5.13); ת"פ (י-ם) 4110/09 מדינת ישראל נ' עליאן (14.11.13); ת"פ (פ"ת) 37009-01-13 מדינת ישראל נ' סקלרוד (30.1.14); ת"פ (ב"ש) 16194-02-12 מדינת ישראל נ' דהן (22.4.13).

משמעות ההרשעה בעבירת סיוע מעוגנת בסעיף 32 לחוק העונשין הקובע כדלקמן: "הסיוע לעבור עבירה, עונשו - מחצית העונש שנקבע בחיקוק בשל ביצוע העיקרי". בע"פ 4463/12 ארנבורג נ' מדינת ישראל (13.9.12) התייחס לסוגיה בית המשפט העליון באומרו את הדברים הבאים: "היחס שנקבע בחוק בין עונשו של המבצע העיקרי לבין עונשו של המסייע צריך על דרך הכלל להנחות את בית המשפט בגזירת הדין. יחד עם זאת, אין לומר כי מדובר ביחס שיש להקפיד על קיומו באורח דווקני ותכונה סטיות ממנו בשים לב לנסיבות המיוחדות של המקרה הנדון". בנסיבות המקרה דנן, מתחם העונש ההולם בענייניו של הנאשם 2 במסגרת כתב האישום שצורף הינו החל מהטלת קנס ועד הטלת מאסר על תנאי.

גזירת העונש המתאים לנאשמים לשקול הנתונים הבאים:

בגזירת העונש המתאים לנאשמים, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא). במסגרת זו יש לשקול הנתונים הבאים:

- א. בעניינו של הנאשם 1 יש לתת את הדעת כי מדובר בנאשם צעיר בן 26 ללא עבר פלילי סטודנט לרפואה וזו מעורבותו הראשונה והיחידה בפלילים. מובן הדבר כי עונש מאסר בפועל יפגע בו ובמשפחתו. עובד כעת באופן מזדמן בעסק שבבעלות משפחתו. הנאשם הודה ונטל אחריות תוך שציין כי הרקע לאירוע סכסוך בין אחיו למתלונן, כאשר במסגרת הקשר עם שירות המבחן צמצם כוונותיו לפגיעה פיזית במתלונן. שירות המבחן מציין שאין מדובר באירוע המאפיין אורחות חייו של הנאשם אך יחד עם זאת מציין שבמצבי דחק הקשורים בפגיעה בבני משפחתו עלול להגיב ב אלימות, יצוין כי הנאשם ומשפחתו קיימו הליך סולחה עם המתלונן. לא הוצגו אישורים בעניין זה.
- ב. בעניינו של הנאשם 2, יש לתת את הדעת לכך שמדובר בנאשם בן 25 נשוי ללא ילדים, עובד לפרנסתו כעצמאי בתחום הבנייה, גם הוא נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה בפלילים. אין ספק שהטלת עונש מאסר בפועל יקשה עליו ועל בני משפחתו. הנאשם הודה במיוחס תוך שציין כי הרקע לאירוע סכסוך בינו לבין המתלונן. שירות המבחן ציין שלמרות החרטה שהביע הנאשם, הוא התקשה לגלות אמפטיה לקורבן וניכר שמצמצם חומרת מעשיו. יצוין כי בין המתלונן לנאשם נערכה סולחה.
- ג. בנוגע לכל הנאשמים יש לתת משקל לכך שהודו והורשעו בכתב אישום מתוקן. עוד נתתי דעתי לכך שבשיחה שערך שירות המבחן עם המתלונן עלה כי כיום המתלונן אינו חושש מהנאשמים, המתלונן אישר כי נערכה סולחה בין המשפחות וכי הוא מעוניין לשים את האירוע מאחוריו ולהמשיך בשגרת חייו.
- ד. עוד יש לתת את הדעת לשיקול ההרתעה בגדרו של המתחם, וזאת לנוכח עמדותיהם של הנאשמים אשר ראו מלכתחילה ב אלימות דרך לגיטימית לפתרון סכסוכים.
- אשר להסכם הסולחה שנערך עם המתלונן, אמנם למרבה השמחה הצדדים אינם מסוכסכים עוד כיום, אך נתון זה אינו חזות הכל. ראה הנאמר בע"פ 3332/22 קוואסמי נ' מדינת ישראל (01.12.22)(שם מדובר ב אלימות תוך שימוש בנשק חם).
- ה. עוד נתתי דעתי לחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, למעלה משנתיים וחצי וכן לתקופה בת 3 חודשים בה שהו הנאשמים במעצר מאחורי סורג ובריה טרם שחרורם בתנאים מגבילים.
- ו. באיזון בין השיקולים השונים, באתי למסקנה כי יש להטיל על הנאשמים עונש מאסר ברף התחתון של המתחם שקבעתי ולפיכך מצאתי לנכון להורות כי המאסר ירוצה בדרך של עבודת שירות. מצאתי כי יש בענישה זו כדי לאזן בין חומרת המעשה והצורך בהרתעה לבין נסיבותיהם האישיות של הנאשמים וכן עובדת היותם נעדרי עבר פלילי.
- המלצת שירות המבחן לענישה שיקומית בדמות צו של"צ, אין בה כדי לתת ביטוי מספק לחומרת המעשה ולצורך בהרתעת היחיד והרבים. לא מצאתי באמור בתסקירי שירות המבחן קורלציה להמלצה שניתנה בסופו של כל תסקיר, שכן כפי שצוין הנאשמים לא החלו בהליך טיפולי כלשהו, אומנם הם הודו במיוחס להם אך שללו קיומה של נזקקות טיפולית.
- סוף דבר
2. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:
- א. 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודת שירות.
- הנאשם 1 ירצה את עבודות השירות במט"ב עמותה לשירותי טיפול ורווחה בערד, ברחוב אשד 1, במשך חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום או לפי קביעה אחרת של הממונה על עבודות השירות.
- הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 15.1.25 עד השעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות במפקדת מחוז דרום של שב"ס ליד כלא באר-שבע.

הנאשם 2 ירצה את עבודות השירות במעון טללים בדימונה ברחוב ורדימון 1, במשך חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות ביום או לפי קביעה אחרת של הממונה על עבודות השירות.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 15.1.25 עד השעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות במפקדת מחוז דרום של שב"ס ליד כלא באר-שבע.

אני מזהיר את הנאשמים שעליהם לנהוג בהתאם לכללים ולתנאים שתקבע הממונה על עבודות השירות ושם לא יעשו כן יכול ויופסקו עבודות השירות והם יידרשו לרצות את יתרת עונשם בכלא.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו הנאשמים במשך 3 שנים מהיום, כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו הנאשמים במשך 3 שנים מהיום, כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. כל אחד מהנאשמים יפצה המתלונן, ע"ת 3, פאהר אבו עראר, תז 204385892, בסך 6,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.3.25 ובכל 01 לחודש שלאחריו.

ה. לגבי נאשם 2, בהתייחס לתיק שצורף מורה על הטלת קנס בסך 1,000 ₪, הקנס ישולם עד ליום 01.03.25. את הפיצוי והקנס ניתן לשלם באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****.
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).
- ו. הנאשמים יצהירו על התחייבות כספית ע"ס 3,000 ₪ שלא לבצע עבירת אלימות מסוג פשע. [ההתחייבות תוצהר לפרוטוקול].

מורה על השמדת המוצגים בתיק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"ה, 18 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.